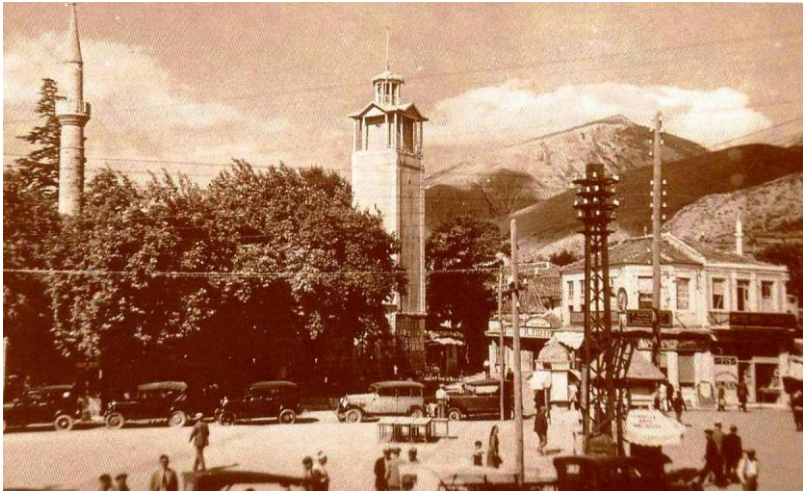

Μάνος Χατζιδάκις

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΕ ΠΡΩΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Γεννήθηκε στην Ξάνθη το 1925 από γονείς αστούς. Ο Μάνος Χατζιδάκις έγραφε στο ημερολόγιό του: Στις 10 το βράδυ γεννήθηκα. Απόψε δεν είχα καιρό ν' ακούσω μουσική. Έπρεπε να γνωρίσω τη μητέρα μου και τον πατέρα μου.

Γεννήθηκα στις 23 του Οκτώβρη του 1925 στην Ξάνθη τη διατηρητέα κι όχι την άλλη τη φριχτή που χτίστηκε μεταγενέστερα από τους εσωτερικούς της ενδοχώρας μετανάστες.

Η συνύπαρξη εκείνο τον καιρό ενός αντιτύπου της μπελ-επόκ, με αυθεντικούς τούρκικους μιναρέδες, έδιναν χρώμα και περιεχόμενο σε μια κοινωνία-πανσπερμία απ' όλες τις γωνιές της Ελλαδικής γης, που συμπτωματικά βρέθηκε να ζει σε ακριτική περιοχή και να χορεύει τσάρλεστον στις δημόσιες πλατείες.

Σαν άνοιξα τα μάτια μου είδα με απορία πολύ κόσμο να περιμένει την εμφάνισή μου (το ίδιο συνέχισα κι αργότερα να απορώ σαν με περίμεναν κάπου καθυστερημένα να φανώ).

Η μητέρα μου ήταν από την Αδριανούπολη, κόρη του Κωνσταντίνου Αρβανιτίδη, και ο πατέρας μου απ' την Μύρθιο της Ρεθύμνου, απ' την Κρήτη.

Είμαι ένα γέννημα δύο ανθρώπων που καθώς γνωρίζω δεν συνεργάστηκαν ποτέ, εκτός απ' την στιγμή που αποφάσισαν την κατασκευή μου. Γι' αυτό και περιέχω μέσα μου χιλιάδες αντιθέσεις κι όλες τις

δυσκολίες του Θεού. Όμως η αστική μου συνείδηση, μαζί με τη θητεία μου την λεγόμενη «ευρωπαϊκή», φέραν ένα εντυπωσιακό αποτέλεσμα.

Προσπάθησα όλον το καιρό που μέναμε στην Ξάνθη να γνωρίσω σε βάθος τους γονείς μου και να εξαφανίσω την αδελφή μου. Δεν τα κατάφερα και τα δύο. Έτσι μετακομίσαμε το '32 στην Αθήνα όπου δεν στάθηκε δυνατόν να λησμονήσω την αποτυχία μου.

Άρχιζα να ζω και να εκπαιδεύομαι στην πρωτεύουσα ενώ παράλληλα σπούδαζα τον έρωτα και την ποιητική λειτουργία του καιρού μου. Έλαβα όμως την αττική παιδεία όταν στον τόπο μας υπήρχε και Αττική και Παιδεία. Μ' επηρέασανε βαθιά ο

Ερωτόκριτος, ο Στρατηγός Μακρυγιάννης, το Εργοστάσιο του Φιξ, ο Χαράλαμπος του «Βυζαντίου», το υγρό κλίμα της Θεσσαλονίκης και τα άγνωστα πρόσωπα που γνώριζα τυχαία και παρέμειναν άγνωστα σ' όλα τα χρόνια τα κατοπινά. Στην κατοχική περίοδο συνειδητοποίησα πόσο άχρηστα ήταν τα μαθήματα της Μουσικής, μια και μ' απομάκρυναν ύπουλα απ' τους αρχικούς μου στόχους που ήταν να επικοινωνήσω, να διοχετευθώ και να εξαφανιστώ, γι' αυτό και τα σταμάτησα ευθύς μετά την Κατοχή. Έτσι δεν σπούδασα σε Ωδείο και συνεπώς εγλύτωσα απ' το να μοιάζω με τα μέλη του Πανελληνίου Μουσικού Συλλόγου. Έγραψα ποιήματα και πολλά τραγούδια, και ασκήθηκα ιδιαίτερα στο να επιβάλλω τις απόψεις μου με δημοκρατικές διαδικασίες, πράγμα που άλλωστε με ωφέλησε τα μέγιστα σαν έγινα υπάλληλος τα τελευταία χρόνια. Απέφυγα μετά περίσσιας βδελυγμίας ότι τραυμάτιζε το ερωτικό μου αίσθημα και την προσωπική μου ευαισθησία.

Ταξίδεψα πολύ και αυτό με βοήθησε ν' αντιληφθώ πώς η βλακεία δεν ήταν αποκλειστικόν του τόπου μας προϊόν, όπως περήφανα ισχυρίζονται κι αποδεικνύουν συνεχώς οι έλληνες σωβινιστές και της εθνοκροσύνης οι εραστές. Παράλληλα ανακάλυψα ότι τα πρόσωπα που μ' ενδιαφέρονε έπρεπε να ομιλούν απαραίτητως ελληνικά, γιατί σε ξένη γλώσσα η επικοινωνία γινότανε οδυνηρή και εξαφάνιζε το μισό μου πρόσωπο.

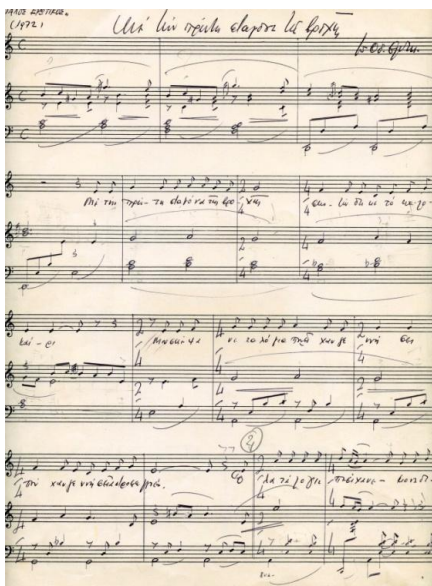

Το '66 βρέθηκα στην Αμερική. Έμεινα κι έζησα εκεί κάπου έξι χρόνια, τα χρόνια της δικτατορίας, για λόγους καθαρά εφοριακούς - ανεκαλύφθη πως χρωστούσα τρεισήμισι περίπου εκατομμύρια στο δημόσιο. Όταν εξόφλησα το χρέος μου επέστρεψα περίπου το '72 και ίδρυσα ένα καφενείο που το ονομάσαμε «Πολύτροπον», ίσαμε τη μεταπολίτευση του '74, όπου και τόκλεισα γιατί άρχιζε η εποχή των γηπέδων και των μεγάλων λαϊκών εκτονώσεων. Κράτησα την ψυχραιμία μου και δεν εχόρευα εθνικούς και αντιστασιακούς χορούς στα γυμναστήρια και στα γεμάτα από νέους γήπεδα. Κλείνοντας το Πολύτροπο είχα ένα παθητικό πάλι της τάξεως περίπου των τρεισήμισι εκατομμυρίων - μοιραίος αριθμός, φαίνεται, για την προσωπική μου ζωή.

Από το '75 αρχίζει μια διάσημη εποχή μου που θα την λέγαμε, για να την ξεχωρίσουμε, υπαλληλική, που μ' έκανε ιδιαίτερα γνωστό σ' ένα μεγάλο και απληροφόρητο κοινό, βεβαίως ελληνικό, σαν άσπονδο εχθρό της ελληνικής μουσικής, των ελλήνων μουσικών και της εξίσου ελληνικής κουλτούρας. Μέσα σ' αυτή την περίοδο και ύστερα από ένα ανεπιτυχές έμφραγμα στην καρδιά, προσπάθησα πάλι, ανεπιτυχώς είναι αλήθεια, να πραγματοποιήσω τις ακριβές καφενειακές μου ιδέες πότε στην ΕΡΤ και πότε στο Υπουργείο Πολιτισμού, εννοώντας να επιβάλω τις απόψεις μου με δημοκρατικές διαδικασίες. Και οι δύο όμως τούτοι οργανισμοί σαθροί και διαβρωμένοι από τη γέννησή τους κατάφεραν να αντισταθούν επιτυχώς και, καθώς λεν, να με νικήσουν «κατά κράτος». Παρ όλα αυτά, μέσα σε τούτον τον καιρό γεννήθηκε το Τρίτο κι επιβλήθηκε στη χώρα.

Και τώρα καταστάλαγμα του βίου μου μέχρι στιγμής είναι:

Α δ ι α φ ο ρ ώ για την δόξα. Με φυλακίζει μες στα πλαίσια που καθορίζει εκείνη κι όχι εγώ.

Π ι σ τ ε ύ στο τραγούδι που μας αποκαλύπτει και μας εκφράζει εκ βαθέων, κι όχι σ' αυτό που κολακεύει τις επιπόλαιες και βιαίως αποκτηθείσες συνήθειές μας.

Π ε ρ ι φ ρ ο ν ώ αυτούς που δεν στοχεύουν στην αναθεώρηση και στην πνευματική νεότητα, τους εύκολα «επώνυμους» πολιτικούς και καλλιτέχνες, τους εφησυχασμένους συνομήλικους, την σκοτεινή και ύποπτη δημοσιογραφία καθώς και την κάθε λογής χυδαιότητα.

Έτσι κατάφερα να ολοκληρώσω την τραυματισμένη από την παιδική μου ηλικία προσωπικότητα, καταλήγοντας να πουλώ «λαχεία στον ουρανό» και προκαλώντας τον σεβασμό των νεωτέρων μου μια και παρέμεινα ένας γνήσιος 'Ελληνας και Μεγάλος Ερωτικός".